

Szobrok

2012 október 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Magyarországon a jelek szerint a szobrok fontosabbak, mint a hús-vér emberek. Mostanára szürreális gy?jtemény kerekedett a különböz? szobrok meggyalázásából, megbecstelenítéséb?l, éjszakai leöntéséb?l, feliratozásából.

Tényleg csak néhány példa, szigorúan fejb?l, és bocsánat, ha kimarad néhány attak: Budaházy nekiugrik a

Szabadság téri emlékm?nek, disznólábak a Duna-parti cip?kben, vécépapír és szemeteszsák a XII. kerületi turulszobron, vörös festék Horthy Miklóson, tábla Károlyi nyakában, legújabban támadás Antall József mellszobra ellen. A tárgyhoz tartozik még Kádár csontjainak elhurcolása és a heves közéleti vitasorozat József Attila, Nagy Imre, Tisza István, Teleki és mások szobrainak elhelyezésér?l vagy eltávolításáról.

Máshol is akadnak persze indulatokat gerjeszt? emlékm?vek, de egy biztos: Magyarország nemcsak a szív- és érrendszeri betegségekben, de a szobrok elleni irdatlan gy?löletben is világels?ségre tör.

Szánalmas, hogy a magyarságféltésben vagy éppen nemzetköziségben roppant elkötelezett magánszemélyek és társadalmi szervezetek becses idejüket képmások lerombolásának szentelik, nem pedig a szegény gyerekeknek gy?jtenek pénzt karácsonyra. Ez nem demagógia: ez a színtiszta igazság. A karitatív tevékenységhez, a másik ember felkarolásához, a haza és a nemzet sorskérdéseinek megjavításához, bármiféle hasznos cselekvéshez némi tehetség, szorgalom, tudás szükséges. Éjjel odalopózni egy szoborhoz, és ráönteni a gy?löletünket: suttyóság. Nem h?stett, hanem a tehetetlen, frusztrált, kisebbrend?ségben szenved? ember fröcsög? indulata. Persze, ugyanez az ember nappal már nem látszik: beleolvad a tömegbe, sikertelen, szürke kis mitugrász, akinek a csordaszellem és a sötétség adja erejét, éppen úgy, mint mondjuk egy társaságkedvel? denevérnek.

A szoborrongálásnak nincsen oldala, nincsen színe: aki ilyet tesz, közönséges bunkó. Kivéve, persze, ha diktatúrában támad a zsarnokok képmásaira, de diktatúrában ez a típus valahogy nem látszik, éjszaka semmit nem öntöget le, inkább alszik, és alapvet?en elégedett a maga kisemberi státusával. Meg aztán fél, de veszettül, hiszen diktatúrában odavágnak neki gumibottal, nagy a kockázat. A szoborgyalázás táptalaja a liberális demokrácia, ahol a rongáló biztos lehet abban, hogy szabadságvesztésre nem ítélik, s?t, ha szerencséje van, a bíró még meg is dicséri társadalmilag hasznos tevékenységéért.

De nem is ezekr?l a beteg emberekr?l kívánok értekezni, inkább a saját közízlésünkr?l gondolkodjunk el egy cseppet. Ennek az országnak a legnagyobb nyomorúságát a szavak és tettek közötti áthidalhatatlan szakadék okozza. Szövegelésben világbajnokok vagyunk, panaszáradatban világcsúcstartók, és igencsak értünk ahhoz, hogyan gyalázzuk, becsméreljük a túloldalt. Aztán, amikor eljön az id?, és valamit tenni kéne, lehetne, akkor hallgatunk, mint a csuka. Körülnéz az ember: sehol senki, egyedül álldogál, pedig mindenki azt mondta, hogy eljön…

Én egyetlenegyszer ártottam magam szoborügyletbe: két évvel ezel?tt, eléggé megfontolatlanul arra szólítottam fel lapunk olvasóit, hogy állítsunk közadakozásból szobrot Bethlen Istvánnak. Lett volna, aki felkarolja az ügyet, és biztosan be is fejezzük, ha legalább néhány száz felajánlás érkezik, hogy a minimális társadalmi támogatottságot jelezze.

Hárman jelentkeztek.

Egy tízmilliós országban, ahol a Magyar Hírlap – szerencsére – mégiscsak tízezrekhez jut el… Ezek után már csupán egyet tehettem, tehettünk: lesz?rtük a tanulságot, és a politikára hagytuk a szobrok állításának és ledöntésének ódiumát. Önök, mi, mindannyian döntünk úgy az ehhez hasonló esetekben, hogy az emberek, a civil társadalom helyett a hatalmon vagy éppen ellenzékben lév?k alakítsák az eseményeket. Kapunk a hatalomtól egy szobrot, és elvitetünk a hatalommal egy másikat.

Jó ez így?

Egészen addig, amíg csak szövegelünk, programokat harsogunk, hangfoszlányoknak tapsikolunk a cselekvés helyett, és a kezdeményezést kirekesztjük az életünkb?l, marad a tunyaság, tudatlanság, tehetetlenség – és nyomában a szellemi alávetettség. És marad a szobrok elleni értelmetlen és céltalan akciózgatás. Valódi alakok helyett az árnyékuk rugdosása. A történelmi vizsgálat helyett a talmi bosszú a magatehetetlen, holt anyagon.

Szánalmas és kisszer? történetek – de a jelek szerint mi ilyenek vagyunk. Magyarként m?ködni olykor a gy?löletb?l, ostobaságból, igénytelenségb?l sz?tt hálón való átevickélés m?vészete. Amikor már-már meghaladnánk önmagunkat, mindig akad valaki köztünk, aki újra leránt a mélybe. Így aztán csak sandán, szomorúan nézegetjük egymást, aranykorról és let?nt dics?ségr?l álmodozunk, de elszalasztjuk sorra, amit megtehettünk volna a hazánkért, a népünkért.

Közben pedig marad a kétszerkett? józansága: Magyarország mindkét pólusán a dupla vé bet?nél kezd?dik az ábécé. Csupán Vlagyimir Iljics Wallenbergt?l Wass Albertig terjed a szoborállító hangulat. Felmordulhatunk az egyoldalúságon, és másokat is javasolhatunk a kánonba, de voltaképpen az egésznek semmi értelme. Manapság, amikor a suszterinas emelt hangon kioktatja a professzort történelemb?l, amikor az ostobaság tort ül a tudás felett, jobb, ha kiülünk az almafa alá, és elnézünk toronyiránt. Annak is van annyi értelme, mint az önjelölt próféták hangzavarának.

Szentesi Zöldi László - magyarhirlap.hu

Ajánló